

Житодити Чернодрителю

Архавтска Жетва

СОДРЖИНА

1. Арнаутска жетва
2. Крвав Пир
3. Црвени Каранфили
4. Човек
5. Лути Души
6. Правда
7. Клетва Мајкина
8. Книгата на тајните
9. Магли лепливи

1

АРНАУТСКА ЖЕТВА

Збогум

Дали ова значеше за последен пат

Или што

Но мајчиното срце заигра

Зачука немирно

Зла коб го допре

Најнежното и најчувствително срце

Го допре

Мавестуваќи ја неизвесноста

Заситуваќи го

И онака презаситениот воздух

Што катадневно ја обвиткуваше

Кутрата мајка

Немирот кој се појави одникаде

Ја натера да трепери

Се додека рожбата не се врати
Од патот на неизвесноста

Подмочно се вовлекуваше
Во секоја пора од телото
Затвораќиго патот
Макар и на една искра надеж

Надеж
Која ќе го натера
Барем за миг да се смири срцето
И да и каже
Дека залудно стрепи

Но
И тоа го немаше
Одлета како ластовица есенска
Исчезна како роса утринска

Исчезна
Како што исчезна
Нешто што постоеше
Нешто што влеваше надеж

Нешто

И го тераше весело да ч
Што на тоа срце
Му даваше сила катадневно ука

Зарем кога кобта доаѓа
И сонцето ни го криеш господе
Месеот со магли мистични го прекриваш
Та, само овие темни облаци
Исполнети со бreme ни ги праќаш

Зарем немаме право повеќе
Да се радуваме на толите утрински зраци
Кои сакаат да не погалат
И да ни ја подарат својата топлина

Зарем немаме право повеќе
И на сјајот месечев да се радуваме
Што везден сјајеше
Во ноќта црна

Не сме толку клети и проклети
Та сега
Само некое студенило што врви
Секаде ќе допираме

И сега
Таа зла коб
Ја собра сета демонска сила
Црпеќија од адот подземен
Кој вриеше и клокотеше
Чекаќи го мигот
Или часот
Кога ќе рикне
И ќе ја покаже сета своја сила
Ќе ја покаже сета своја подлост
Сета гнасотија
Која така љуборно ја чуваше
И одвреме навреме
Само ќе им ја дадеше
На своите слуги верни
Кои етеги за возврат
Ја продадоја душата своја
Бараќи за себе земни задоволства

Тие
Млади и едри
Исполнети со живот
Понесени од младоста отидоа
Во едно ноќно непознато
Каде ги чекаше
Исчекуваше
Нешто пострашно
Погрозоморно
И од кобта зла

Нешто
Што ќе ги прекине во мигот
Кога требаше да грабаат
Да грабаат према светлината
Но мракот беше побрз
Ноќта беше полукава од денот
Земаќи го тоа
Што му припаѓаше на денот

Ноќта
Темна и ладна
Ги награди арнаутите
Со својата густина
Да го соберат арачот
И со тоа
Да се искупат
Пред своите господари
Кој етеги безгрижно
Во своите раскошни сараи
Уживаа таа ноќ
Во својот блуд

Тргнаа
Аргатите арнаутски
Носеќи ги и стегаќи ги
Во своите ладни раце
Смртоносните коси
Кои
Многу ноќи пред тоа
Ги клепаа
Точеа и остреа
Спремаќи ги за вчерашната
Арнаутска жетва

Тргнаа
Да косат и покосат
Во полето на младоста
Придружувани од мракот ладен
Млади фиданки
Кои само што расцветаа
И опојно мамеа
За нежни допири и милувања

Но смрта
Носена на косите арнаутски
Не мислеше како животот
Не носеше со себе мечти
Желби
Сонови
Ги имаше и носеше
Секаде и секогаш
Сосебе студенилото
Го носеше и оваа вечер
Кога приближуваше часот
Часот кога денот и ноќта
Се делат на половина

Часот
Кога жетварите
Ги спуштија косите толку ниско
Како би можеле да започнат
Со својата жетва
Во бујното и цветно поле

Се слушаа и ечеа ударите
Одекнуваа далеку
Додека паѓаа фиданките на земјата
Топеќија со својата врела крв
Која се разлеваше насекаде
Се разлеваше
Проколнуваќи ги крволочните жетвари
За секоја капка крв

Што се разлеа невино
Платат и претплатат со судбините
На своите идни чеда
Да се параат и распарат
Нивните срца
Како што сега се пара
Мајчиното срце
Како што сега окоето мајчино
Ги пушта најжешките
Најтешките
Најцрните солзи
Како што сега гласот мајчин
Крика од болка до небеси
Додека ја милува рожбата
Со своите растреперени раце
Која сега лежеше
На одарот ладен.

КРВАВ ПИР

Виат
Виат волците крволочни
Собрани во глутница

Виат
Во ноќта на полната меселина
Гледаќи со своите закрвавени очи

Виат
Разбиваќија тишината
И тераќи ги телата на младите момчиња
Да затреперат

Виат
Чекаќи на знакот од својот предводник
Да шкртне со забите
Како би можеле да го започнат
Вечерашниот крвав пир.

ЦРВЕНИ КАРАНФИЛИ

Ако младоста пројде
И староста не дојде

Ако животот одлета
И смрта долета

Барен крфта наша
Која капна земјата ладна

Биде семе
Каде ќе пораснат
Најубавите
Најмиризливи
И најцрвени каранфили

Кои катаднево ќе цветаат
И ќе ги потсетуваат сите
На нашето постоење.

ЧОВЕК

И сега мајко
Додека ја гушкаш сликата
На својата рожба
Топејќи ја со своите жешки солзи
Кренија барем главата
Високо и гордо
За да им кажеш на злобниците
Кои сега некаде
Спкриени во некое дувло
Слават за својот привид
Дека си мајка на
ЧОВЕК

ЛУТУ ДУШИ

Ни белите пространства
Кои се овде
Таму
Секаде околу нас распослани

Ни нежната музика
Која допира до нас
Свирена од нежните харфи
На небесните ангели
Неможе да ги смири нашите души
Се додека не бидат казнети
Злите души
Кои сакаа да бидат земски богови.

6

ПРАВДА

Не бараме
Да не овековечите со ореол

Не бараме
Да не воздигнувате
На пиедесталот од славата

Не бараме
Да не воспевате

БАРАМЕ
Само да биде задоволена
ПРАВДАТА

Ечеше гласот
На трите изгубени души
Кои лутаа немирно
Во ноќта црна

КЛЕТВА МАЈКИНА

Пусти ли останале
Раце клетникови
Пусти се запустиле
Та ни лебец бел зеле
Та ни вода бистра пиеле

Што ми око сино затворија
Што парче срце скинаа
Та ми прамен побелеа
Да ни дни се бели
Да ни ноќи се црни

А што ли мајка стара
Толку клетви тешки фрла
И солзи крвави рони
Коси рујни корни
И бога моли
Во црна земја да носи

Ех судбо судбо
Зер и од бога подрено
Со љубов чувано
Во лулка топла бдеено
Сега крадеш
И сал срдба сееш

Душа клетникова
Од мајка проколнат
Чмае
И поглед во небо праќа
За прошка моли
Што во зол час
Крф чиста и невина пиел
И страсти си сладел.

Книгата на тајните

Книгата на тајните е тука
Хроничар стрпливо ја пишуваше
Мрак е тоа
Не во мракот се криеше
Болните лелеци ги запиша
Браздите на крв ги обележа
Сега тука цветови има
Клетниците клети ги жигоса
Четвртиот го обележа
Дојдоа вечер една клетници клети
Азно невидено му истурија
книгата му ја бараа
страв невиден сакаа во коски да му стават
неможеа
четвртиот дојде
книгата ја бараше
го преколнуваше хроничарот
во седум дури колена
барем на миг книгата да му ја даде
само едно име да избрише
се згрози и се згади
но книгата сеуште кај хроничарот стои
прав собира
и ден за правда чека
хроничарот
мрак беше тоа
но во мракот се криеше

малкумина книгата ја читаа
вистината ја видоа
малкумина книгата ја читаа
завет еден дадоа

ден праведлив кога ќе дојди
страна праведлива ќе заземат
стравот не го носат
вистината на белина ќе ја извадат

клетници незнаат сеуште
клетници мислат дека книга прав ќе ја покрие
прав ќе ја изгние
пепел ќе се стори

тоа утро чуден набој носеше,стана мајка тажалка леб да си купи,душа од болка скршена парче сторена да нахрани,и повторно исто како вчера на стол ќе седни и саде слика на чедо свое ќе милува.....тргна и чекор по чекор одеше,до фурна стигна и ред имаше,застана молчешкум,чекаше редот да дојди нејзин за леб во раце да земи,молчеше и саде една мисла во глава и се вртеше....зошто зошто мораше моето чедо ...зошто мораше невинно да оди...зарем насмевката негова небеше утринска награда боже за тебе.....или и ти како многупати досега на луѓето повторно љубоморен им беше што имаат насмевки,па сакаше само за тебе да ги имаш,а нам повторно да ни кажеш дека сме само грешници кој треба од тебе само болка да добиваат како награда за нашата верба во тебе...простими госпoде на овие мисли,но болката моја ги раѓа...простими навистина,но и јас која бев мајка,но јас која надежи гаев,ти ми ги зеде....простими но немам веќе надеж за што да гаам и убави мисли да ткаам....одеше мајка тажалка со лебот во раце и мисли црни во глава,одеше по улица кога сенка една патот и го попречи.....застана за миг и главата ја крена,не го знаеше странецот пред неа што се попречи,но бес,лутина ,омраза,во нејзините очи се роди,се роди кон странецот на тротоарот,навистина не го знаеше но нешто и кажуваше дека е тој крвникот на нејзиното чедо,крвникот кој и ја зеде радоста ,крвникот кој и ја подари црнината на глава што ја носи,сакаше сега кога го погледна крвникот со слабите и нејаки раце, раце кои сега сила невидена добиваа,сакаше со голите раце душата да му ја извади,сакаше мајка тажалка но гласот од нејзината душа врисок невиден стори „немој мајко тажалке, немој мајко страдалнице што име големо носиш,што име благословено од Бога да го валкаш,немој тоа да го правиш,немој зошто со тоа ќе докажиш само дека си иста како него,дека си можеби поголем крвник од него,немој,.....стоеше мајка тажалка ,стоеше и само со поглед од кој молњи летаа го гледаше,сенката која сега свати пред кого стои со трчаница се изгуби од пред најголемиот и најправеден суд,избега и се сокри во првиот сокак,кога беше сигурен дека избега од мајчиниот поглед,застана се потпре на првата ограда и душата своја клетникова која само што не му излегла да ја собира со секој здив,ја собираше и сакаше да викне на чудните погледи што му ги упатија случајните минувачи кои зачуденоп го гледаа додека го одминуваа,но се воздржа и продолжи по патот,посакуваќи во тој момент никогаш повеќе да не застане пред овие очи,очи го во себе носеа бодеж,бодеж кој можеше да го пресече на пола,но и во тие очи ја виде вагата на правдата,ја виде и знаеше дека само тие очи се способни да ја кажат неговата казна за стореното злодело.....

Магли лепливи

Магливе лепливи на земја легнале
Спомени стари разбудиле
Крвта невина ги разбуричка
Кошмари на многумина донесе

Пциите мира немаат
Лаат од лавез збеснале
Синџири јаки евеги само што не ги скинале
Магливе лепливи и ним спомени им вратиле

Сенка една од сокак на сокак оди
Со мракот се крие исто како некогаш
Во мракот мирот го бара
Гласот во сон кој кошмар негов беше го разбуди

Лета минаа зими дојдоа
Години врвеа врисоци во глава не стивнаа
Молат троица другари за помош
Вриштат другари во час смртен

Сенка една од кошмар избега
На нива појде
Магливе лепливи од пците ја кријат
На место старо дојде

На колена клекна
Земја во уста стави крик да сопри
Земја на гради стави болка да смири
Земја во раце понесе тежина да осети

Во земјата црна сеуште крв има
Ја ораа многупати
Ја сееја во години минати
Но крв од земја не извадиа

Клекна, легна, се валкаше долго долго, сега во оваа вечер која по многу беше слична на таа пред многу години, сега не му пречеше раскашавената земја која беше кал, калта секаде се лепеше по облеката, мислеше сенката која од кошмарите и врисоците на своите другари не можеше да избега, мислеше дека доколку дојде на местото и се извалка во калта, мислеше дека земјата која сега беше калдека ќе се налепи на него, ќе се залепи и брана од сите кошмари ќе му

биде,мислеше дека така ако повторно сега после толку години на себе понесе некоја капка нивна крв,дека сепак ќе се смилуваат и прошка ќе му дадат,неможеше веќе товарот да го носи,со секој поминат ден беше се поблиску и поблиску до тоталното лудило,го замрази сонот и повеќе го сакаше јавето,ја сакаше белината,а кога мракот ќе започнеше да лази од планината полека према градот сенката веќе морници ја лазеа,телото целото во грч беше,се плашеше од сонот,одеше во последната година по разво разни бајачки и од нив бараше да направат така моќна маѓија која ќе може сонот да го брка ,парите му ги земаа и маѓии чудни му правеа,но колку повеќе не сакаше толку повеќе сонуваше,сонуваше постојано само еден единствен сон,сон кој во една вечер беше стварност,сега тоа е негов сон,кој не му дава мира,сонуваше и ги гледаше другарите како лазат по земјата и ја квасат со сопствената крв,лазат и раце подаваат за помош,ги гледаше и така безобзирно ги остави замина сокриен од мракот,замина и никогаш уста не отвори зошто,зошто мораше тоа да биди така.

Трите гласа во хор викаа
Во сонот лазеа
Доперница стигнуваа
И тука викот правеа

Кошмар страшен така ствараа
Мира не даваа
Лути беа
Бесни на другар беа

АКО ЖИВОТОТ НИВНИ
БЕШЕ КРАТОК
НЕКА ПОМЕНОТ КОН НИВ
БИДЕ ВЕЧЕН

Стихозбирката “Арнаутска Жетва” е посветена на мистериозно погинатите полицајци

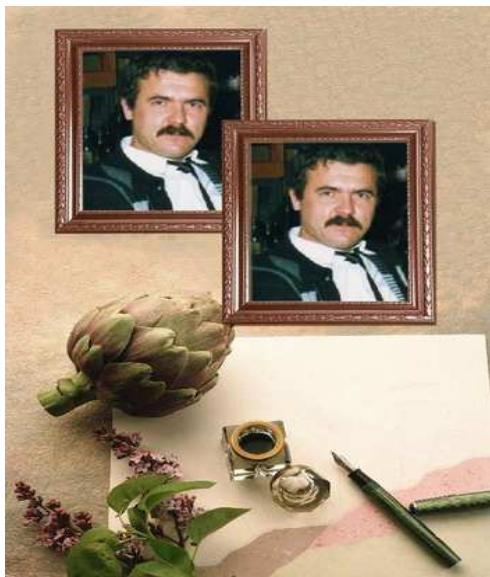
КИРИЛ ПЕТРУШЕСКИ

ЕРОЛ ГОТАК

АЦО АНГЕЛОВСКИ

Кои на 11.02.2000 год ги положија своите бесценети животи кај селото Арачиново

Накратко за Авторот

Никодин Чернодримски род 1964 год во преградите на древниот Марков Град Прилеп, уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град, каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува, да ги опејува, и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки. И покрај благодетот кој му го подарил животот, сепак немирниот дух на Чернодримски не може да се скраси на едно место, после завршувањето на средното училиште, го напушта градот и заминува низ Македонија, каде престојува во повеќе места кратко, но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин, начин кој не е секојдневен и обичен, да на крај со доаѓањето во Скопје, за само некој миг ја смири својата немирна душа и се скраси на едно место, кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана, неговата деноноќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори. како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел, твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила, и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

1. Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.

- 2.Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана
- 3.Балканска Рапсодија
- 4.Дневникот на еден сонувач
- 5.Крилати Сни
- 6.Месечеви Сонети
- 7.Мој Роде
- 8.Мозаик од Мигови
- 9.На Спилите им Раскажувам
- 10.Осамени монолози
- 11.Пагански Стихови
- 12.Пелин Вода
- 13.По Патеките на Орфеј
- 14.Шепотот на Скриениот Дамар
- 15.Трагач по Илузии
- 16.Заборавени Спомени
- 17.Прилепско Ехо

ПОЕМИ

- 1.Ангелски Шепотења-посвете на загинатите полицајци кај селото Арачиново 2000 год
- 2.Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
- 3.Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
- 4.Катадневно Тркало
- 5.Монолог со Паметникот
- 6.Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

- 1.Бразда
- 2.Од Сонот до Јавето
- 3.Затворени Кругови
- 4.Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

- 1.Кара Севда
- 2.Тајната на Нормандови
- 3.Првиот Ангел
- 4.Приказна која не требало да биде раскажана никогаш

ДРАМА

- 1.И сега шо

МОНОДРАМА

- 1.Ало диоген на Линија